

След кратката първоначална беседа, в която му разказах за живота си, с Борислав бяхме на мнение, че най-вероятно ще имам нужда от повече от една регресия... и така започна всичко. Отпуснах се, имах огромното желание да се получи, бях чела всички материали, бях наясно с процеса и това, че сме зодия Риби - родени на почти един и същи ден с Борислав, ми помогна също. След като отпусна тялото ми дълбоко и направи настройка на честотата на мозъчните ми вълни, за да предизвика състоянието на транс, започна да отброява от 10 към 1, като ми каза да се придвижвам с гласа му назад във времето към щастлив момент от моя живот. Първоначално не усетих нищо, но в следващия момент пътуването започна! Пристигнах в едно населено място, непознато за мен в сегашния ми живот. Всичко беше направено от керемидено-оранжев цвят... като че ли беше вид глина, смесена с почва... и пътищата, и домовете на хората бяха построени от тази пръст! Всички вървяха с наведени глави, сведени надолу от страх... разминаваха се по двойки и по групички, но говореха само помежду си! Бяха облечени в странни, твърди като материя, дълги облекла и същите забрадки чак до петите отзад! Имаше няколко маси и на тях продаваха хляб или нещо такова... Водена и разпитвана от Борислав, аз видях себе си... Бях в един безцветен мехур и бях много малка - като химикал! И летях... над хората... и когато се поогледах, видях един огромен дракон... всички гледаха надолу, защото ги беше страх от него - той беше техен господар! Аз отидох до окото му и той ме видя... Летях си, не ме беше страх, имах чувството, че аз съм зеницата с ириса му! Толкова малка... като част този дракон... негово око! След това пътуването продължи през една поляна от резедав мърх, пуста и равна... Слушах гласа на Борислав. Той ме водеше... Картините са толкова реални - вие сте на тези места и буквално усещате вятъра и миризмата! След тази поляна скоростта ми рязко се увеличи и ме изкачваше към слънцето, което светеше много силно! След жълтата светлина навлязох в синьо - бяла, но не ме гореше... никаква топлина дори! И влязох в едно бяло кълбо... огромно! Това е мястото, на което ангелите, завърнали се от успешна мисия, се преобразяват пак на ангели и излизат с крила и бяла светлина, която изглежда като бяла одежда, но не е от текстилна материя, а от светлина. Излязох и видях моите приятели - другите ангели, бели като мен, седнали върху един облак - снежнобял и красив, смееха се, казаха, че са ме чакали, и всички ние, 24 ангела, бяхме толкова усмихнати, весели и шумно смеещи се, защото се бяхме завърнали след успешни земни мисии. Това пораждаше нашето щастие. Бяхме успели! Но после забелязах на друг облак срещу нас, че са седнали друга група от ангели. Знам, че и те са ми приятели, и ми е тъжно, защото те са тъжни - стоят с наведени глави, не си говорят, не се смеят... облечени са в тъмно сиво и даже облакът е по-сив. Те са се провалили в мисия. Там отивам по-късно и аз, след като не успявам да се справя с мисията, с която са ме изпратили на Земята - да помогна... не в човешко тяло, а като ангел... на един нещастен човек. Той обаче се самоубива, а аз не успявам да го разубедя. Провалия се! А имаш право да се провалиш на мисия седем пъти! След това губиш ангелските си криле и се превръщаш в човек! Помня как след моя последен провал Господарят ни, на който... заради силната светлина, която излъчваше... аз виждах само ръката, сочеща ме заплашително... не искаше да приеме моите обяснения повече... и така

ме наказва с най- голямото наказание - да се превърна в човек! Ще слеза на земята, за да ме изпита. Разбрах после, но не успях да узная дали, ако се поправа на Земята като човек, ще ме направи пак ангел - нямах такъв приятел, който да се е завърнал оттам... тоест по-вероятно е да не можеш повече да си ангел... Всъщност това ми е първият живот на Земята като човешко същество, след като губя ангелските си криле. Но в мен има гордост и за да бъде изцелена тя, в живота ми до този момент е имало много трудности, болка, страдания... Но сякаш те остават вече зад гърба ми, а пред мен пътят ми става светъл... От мен се иска да направя избор между светлината и тъмнината... И да бъде добра, да помагам на хората и да ги лекувам.

През цялото това време бях водена от гласа на Борислав, който в един момент ми каза да се върна назад във времето и да видя дали сме се познавали с него. Отговорът ми беше положителен и придружен с усмивка. Видях сцена от миналото, в която аз бях изпратена да го спася. Той беше бебе - много кротко и спокойно. Стоеше повито в искрящо бяло и се виждаше само лицето. Той беше в една плетена кошница, но си личеше, че е от богат род. Беше изоставен в една тъмна и непрогледна гора. Някой не трябваше да узнава за това дете, иначе щяха да го убият. Затова го бяха изоставили в нищото. Аз го занесох в единствената къщичка там, в гората, и още преди да почукам, една прегърбена от старост баба, но по-специална, притежаваща дарби и способности, отвори вратата и каза, че ни е чакала отдавна. Казваше се Меранда. Аз трябваше да ѝ предам детето, за да го научи на ценен дар! Попитах я на какъв, но не можела да ми каже! Борислав ме попита защо ни срещат в настоящия живот, а аз отговорих: "За да ми върнеш жеста!"

След това минах през портала (отвесна стена от светлина) и силно и бързо ме засмука енергията! Видях и още някои интересни детайли, но те са по-лични.

За себе си разбрах отговорите на много мои терзания и питанки! Беше изключително полезно за мен! Знаех, че имам нужда от регресия!